

"בכירים מספרים"

אל"ם עמי הראל

פרטי הקצין המתעד: שלמה הנו, רס"ן

את עמי פגשתי מעת לעת במסדרונות המש"א, פעם בלשכת מפעל הרכב מפעל הרכב טירה בחיפה, ולעיתים במטה המש"א בתל השומר. תמיד נקרא לדגל בחירום, בתרגילים ובכל פעם שפק"ל כזה או אחר נדרש לעדכון. כך זה שאתה מפקד על היחידה המטכ"לית לאחזקת מערכים מיוחדים, יאמ"מ יח' אחזקת המערכים המיוחדים.

עמי, כיום בן 61, התגייס לצה"ל בתאריך 13.10.1970 במסגרת העתודה האקדמאית. תחילה עבר הכנה לטירונות חי"ר בבט"ר בשכם במשך חודש ימים, ואחריה החל את לימודיו בפקולטה להנדסת מכונות בטכניון.

בתום שנת הלימודים הראשונה, קיץ 1971, התייצב בבט"ר (בית אל-רמאללה) לטירונות רובאי 04 במשך חודשיים וחצי. תקופה זו הייתה לו קשה למדי, "הילד של אמא", צנום ולא ממש מוכן להתנסות הזו. במהלך הטירונות נהרגו מ"מ וחייל בתאונת רימון, אירוע שהותיר חותמו על עמי. חזרה לשנת הלימודים השנייה.

קיץ 1972, עמי מגיע למחנה "מחווה אלון" (ביסלמ"כ דאז) בצפון לקורס מ"כים. שם עבר את הקורס החשוב בחייו, במהלכו למד התמודדות אישית מהי, עת הוטל עליו להיות מקלען. יחד עם חבריו העתודאים גברו על כמה מהיחידות המיוחדות בדרך לניצחון ביום הספורט שהתקיים לקראת סוף הקורס ויותר מכך בניווט הרגלי במשך שבוע, זה היה אירוע מכוון עבורו, כשבחר שלא להחליף את תפקיד המקלען במחצית הקורס. ושוב חזרה לשנת הלימודים השלישית.

בקיץ 1973 החל את התנסותו המקצועית (סטאג') בתע"ש בחיפה, שבמהלכה נקרא לשלושה חודשי מילואים בשלהי מלחמת יום כיפור. העתודאים נקראו ככח סיוע למג"ב איו"ש בשכם, בית לחם וחברון. לא לפני שעברו קורס חפוז ללוחמת נ"ט ושימוש במטולי CARGO 84mm (מטול דמוי "בזוקה"). משם לשנת הלימודים האחרונה.

סג"מ עמי הראל במהלך טקס סיום קורס הקצינים בבה"ד 20

את קורס הקצינים עבר במהלך קיץ 1974 ומתוך בחירה הגיע לחיל החימוש. בחירה מאוד לא טריוויאלית בתקופה ההיא. בסיפוח ליחידות, לפני ההשלמה החילית, הגיע עמי למפעל הרכב בחיפה – מש"א מפעל הרכב טירה דאז.

במהלך הסיפוח נחשף לעולם התוכן של אחזקת הרכב והרק"מ בדרג הגבוה. ולאחר תקופה של כמה חודשים התייצב בבה"ד להשלמת הכשרתו כקצין חימוש. בסוף הקורס נבחר כחניך מצטיין יחד עם חברו לקורס מכבי קרסו והרמטכ"ל דאז, רא"ל מוטה גור העניק לו את דרגות הקצונה בטקס הסיום.

לאחר תום ההכשרה הוצב חזרה במש"א מפעל הרכב טירה כסגן משנה (סג"מ) בתפקיד מהנדס מכונות בענף טכני. כעתודאי היה עליו לשרת שלוש שנים בחובה והתחייבות לשירות

קבע במשך שנתיים. לאחר תום השנה השנייה בחובה הוצע לו והוא הוסיף שנתיים למחויבות זו. בסה"כ 7 שנות שירות.

אביו של עמי, דוד הראל, ברח בזמן מלחמת העולם השנייה מפולין לרוסיה. משם המשיך לאוסטריה כמפקד נקודת זלצבורג בארגון "הבריחה" ועסק בהברחת יהודים לארץ ישראל דרך איטליה. אמו, אילנה, נצולת שואה שהסתירה את יהדותה ועבדה כמטפלת של נוצרייה אמידה, בתו של אציל רוסי. עלתה ארצה בשנת 1948 ושנה לאחר מכן הצטרף אביו. בעקבות השואה הנחילו בני הזוג לבנם, כבר מגיל קטן את ערך הגנת המדינה ושמירה על בטחונה.

אביו למד בטכניון בפקולטה להנדסת אלקטרוניקה, תואר ראשון ושני. עבד תחילה ב"אגד".

בתפקידו הראשון כקמ"ד במדור מערכות, עסק במתן פתרונות, שינויים ושיפורים בכלל מערכות הרכב והרק"מ למעט המנוע. תפקיד שבצע בעניין רב במשך שנתיים.

המצטיינים של ההשלמה החילית בבה"ד 20 – סג"מ עמי הראל וסג"מ מכבי קרסו מקבלים דרגות מהרמטכ"ל רא"ל מוטה גור

עם

קבלת דרגת סגן, עבר לתפקיד ראש צוות טכני במפעל המכללים במשך שנתיים נוספות. שאחריהם חזר לענף טכני כראש מדור מערכות, תפקיד שמאוד אהב. בין הפרויקטים העיקריים שבצע בתפקיד היו חקר כשל בתיבת הילוכים של זחל"ד וחקר כשל בתיבת העברה של משאית "ריאו". במהלך התפקיד קבל את דרגת הסרן.

בנובמבר 1981 שלושה חודשים לפני שחרורו מצה"ל התבקש לבצע עבודת היסטוריה אודות המש"א מאז קומה ועד אותו מועד – התוצר היה ספר בן 200 עמודים שגולל את סיפורו של אחד מעמודי התווך של חיל החימוש.

לאחר שחרורו מצה"ל, סוכם לתפקיד סמ"פ פלק"ד במילואים. והחל לעבוד ברפא"ל במחלקת לוחמת יבשה. גויס למלחמת שלום הגליל שאחריה החליף את המ"פ ופיקד על הפלוגה בעצמו. בתקופה הזו סיים בין היתר את לימודי המאסטר בטכניון.

במהלך 1987 קבל דרגת רס"ן במיל". ובינואר 1988, במהלך שירות מילואים פעיל כסמג"ד ביחש"מ "צנובר", נקרא על ידי מפקד האגד הארטילרי להקים את הפלק"ד עבור האגד. עמי ביקש שתי בקשות להקמת היחידה: האחד, לבחור בעצמו את

האנשים. והשני להתאמן כיחידה מגובשת. וכך החל בהקמת היחידה – קטנה במידת האפשר ומקצועית כמה שאפשר !!

באפריל 1990 עברה היחידה תחת פיקודו של עמי למשי"א מרכז שיקום ואחזקה. והמשיכה להתעצם ולהתאמן. באוגוסט 1993 יצא עמי לשבתון מרפאל בחו"ל עד אוקטובר 1995 ושם ניהל פרויקט לצבא קנדה בחברת L3-Wescam. עם שובו לרפאל עבר לנהל פרויקטי מערכות תצפית והרכשת מטרות בתחום האוירי וכך נחשף לעבודה עם חילות אויר זרים.

בשנת 1998 העניק האלוף במיל' עמי סגיס דרגת סא"ל אישי לעמי הראל, כאות לפועלו הרב בהקמת היחידה ובניית היכולת המטכ"לית לאחזקת המערך.

בקיץ 2003 בזמן החלפת קחש"ר (תא"ל זכריה חי ותא"ל חיים רונן) השתתף ביום עיון למפקדים, במהלכו הוצג שינוי בתפיסת האחזקה ביבשה. עמי הציע לשקול במסגרת שינוי זה קיבוץ של כל הגורמים ביבשה, אשר להם מאפייני צורך דומים. כך הותנעה עבודת מטה בהובלת רע"נ תוה"ד באותם ימים, הקחש"ר, תא"ל צביקה קראוס ובהשתתפות עמי ורמ"ד אופרטיבי באותם ימים, סא"ל ארז.

בשנת 2005 התקיים איחוד המש"אות תחת מרכז אחד. מפעל המרכבה והרק"מ יחד עם מפעל המכללים, מפעל הרכב ומפעל התקשוב והאל-אופ תחת מש"א מרכז שיקום ואחזקה. איחוד זה ועבודת המטה הוביל לאיחוד של שתי יחידות, שהפכו ליחידה אחת- יח' אחזקת המערכים המיוחדים. עמי מפקד מאז על היחידה בחירום (סא"ל במיל') ומפקד היחידה בסדיר רס"ן מחיל התקשוב.

במהלך מלחמת לבנון השנייה, יוני 2006, הצליחה היחידה לשמר כשירות גבוה למערך, ורכזה תמונת מצב למטכ"ל ע"פ התו"ל שנכתב לאחרונה. לאחר המלחמה, בשנת 2008 החליט הרמטכ"ל דאז, רא"ל גבי אשכנזי, להעניק לעמי דרגת אלי"ם אישי על פועלה יוצא הדופן של היחידה בפיקודו במהלך המלחמה.

עמי נשוי באושר לאירית, אדריכלית, ראש המחלקה לארכיטקטורה במרכז האקדמי ויצו חיפה ובעלת משרד עצמאי. לזוג הראל יש 5 ילדים, 4 בנות ובן אחד, שכולם שירתו בצה"ל בתפקידים שונים. עמי פרש מרפא"ל בתחילת 2006 לאחר סיום תפקידו כראש מנהלת מערכות לחימה יבשתיות ופנה לתחום השיווק כסמנכ"ל בחברה קטנה שעוסקת במערכות תצפית מיוחדות. לאחר מכן התמנה למנכ"ל "פלסן" (סאסא)/ישראל בין השנים 2009-2010 בתקופת השיא של המאמץ עבור הצבא האמריקאי, בפיתוחם וייצורם בקצב ובהיקף ייחודיים של כלי הרכב המשוריינים MRAP לזירת עירק ו-MATV לזירת אפגניסטן. כיום עמי יועץ לתעשייה, וממשיך לפקד על היחידה.